

та. Животътъ е обяснение, т. е. съдържание на тази форма. Духътъ е смисълътъ. Той осмисля нѣщата. Когато казваме „Богъ е Любовь“, разбираме изявения, проявения свѣтъ. Да се прояви Любовта Божия, това значи, да се прояви Божествениятъ свѣтъ. Когато се говори за живота, подразбираме специална проява на Божията Любовь отъ всички живи същества. Всѣко живо същество проявява любовта по свой специфиченъ начинъ. Това представя неговиятъ животъ. Богъ е Любовь — това подразбира цѣлокупниятъ животъ, пълнотата на любовта. Животътъ, изразенъ чрезъ всички живи същества, представя частично, индивидуално проявяване на любовта.

Сега, да изразимъ идеята за време и пространство въ следната форма. Цѣлиятъ човѣкъ представя съвокупностъ отъ време и пространство. Главата представя пространството, необятността, затова е ненаситна. Чрезъ главата човѣкъ мисли, какво и кое мѣсто да заеме. Ненаситността на главата се вижда отъ ламтежа на човѣка къмъ знания. Колкото знания и да има, той все повече иска да придобие. Той иска много къщи, много хамбари, но умниятъ вижда, че и съ една стая може да преживѣе. Тѣлото на човѣка пъкъ представя времето. Значи, тѣлото представя вътрешното съдѣвжание на главата. Действително, развитието на главата се проектира чрезъ тѣлото. Проявената дейтелностъ на цѣлото тѣло представя смисъла на главата. Сто-